

strane hradскеj, a že preto poškodený bol zmätený, keď obžalovaný preca tak urobil. Obžalovaný je tedy zodpovedný za následky, aké vyvolal tým, že, idúc po nesprávnej strane hradскеj, vyvolal u poškodeného zmätok, následkom ktorého tento išiel raz do zadu a potom zase do predu a pri tom bol zasiahnutý autom obžalovaného.

Keď obžalovaný s porušením premávkových predpisov išiel viac po pravej strane hradскеj a uvidel pred sebou prekážku v osobe poškodeného, bolo jeho povinnosťou zachovať zvláštnu pozornosť, alebo prejsť na svoju ľavú stranu, alebo dostatočne zmierniť rýchlosť, alebo aj zastaviť auto a tým zabrániť srážke. Obžalovaný však toho neurobil a preto ho stíha trestná zodpovednosť. Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. bol tedy neprávom uplatňovaný.

Čís. 5822.

Taktiež proti dodatočnému usneseniu vrchného súdu ako súdu odvolacieho, doplnujúcemu výrok rozsudku o povinnosti hradiť náklady trestného pokračovania (§ 479, odst. 3 tr. p.), je opravný prostriedok neprípustný.

(Rozh. zo dňa 11. februára 1937, Zm IV 782/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému z prečinu pomlavy tlačou, odmietol sťažnosť hlavného súkromného žalobcu proti usneseniu vrchného súdu.

D ô v o d y :

Rozsudkom druhej stolice z 13. júna 1936 bol obžalovaný odsúdený zaplatiť súkromnému žalobcovi do 15 dní pod exekúciou na odvolacích útratách čiastku 210 Kč, v čom sú zahrnuté, ako zo spisov je zrejmé, útraty vzniklé v odvolacom pokračovaní po zrušujúcom usnesení najvyššieho súdu z 18. októbra 1935.

Ponevác v čiastke 210 Kč nie sú obsažené útraty pokračovania, počnúc od rozsudku prvej stolice do zrušujúceho usnesenia najvyššieho súdu, žiadal hlavný súkromný žalobca o ich dodatočné prisúdenie.

Napadnutým usnesením bolo žiadosti čiastočne vyhovené a hlavnému súkromnému žalobcovi boli priznané útraty vzniklé mu ohlásením a odôvodnením zmätočnej sťažnosti, naproti tomu neboly mu priznané útraty vzniklé v druhej stolici pred rozhodnutím najvyššieho súdu s tým odôvodnením, že podľa zápisnice o odvolacom pojednávaní, konanom dňa 18. februára 1935, súkromný žalobca, resp. jeho zástupca ich nežiadal.

Sťažnosť proti tejto zamietajúcej časti napadnutého usnesenia podaná nie je prípustná.

Napadnutým usnesením rozhodoval vrchný súd o povinnosti náhrady útrat odvolacieho pokračovania, konaného následkom odvolania obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku, a týmto usnesením doplnil odvolací súd svoj rozsudok, ktorý o týchto útratách čo do povinnosti k ich ná-

hrade len čiastočne rozhodol, lebo podľa § 479, odst. 3 tr. p. o tom, kto má hradiť trestné náklady, treba rozhodovať v trestnom rozsudku.

Ponevác proti rozhodnutiu vrchného ako odvolacieho súdu o povinnosti hradiť trestné náklady niet opravného prostriedku, lebo zmätočnú sťažnosť dotyčne útrat neľze opreť o nijaký dôvod zmätočnosti, pre ktorý možno podľa § 428, odst. 1 tr. p. zmätočnú sťažnosť uplatňovať, a ponevác napadnutým usnesením bolo rozhodnuté o tom istom predmete, o ktorom sa má rozhodnúť v odvolacom rozsudku, treba mať za to, že niet podľa zákona proti dodatočnému usneseniu, doplňujúcemu odvolací rozsudok čo do povinnosti hradiť trestné náklady, opravného prostriedku (sťažnosti), keď zákon proti výroku o povinnosti hradiť trestné náklady, uvedenému v samom odvolacom rozsudku, vôbec nepripúšťa opravného prostriedku. Ponevác zákon sťažnosť k vyššej stolici proti napadnutému usneseniu nepripúšťa (§ 378 tr. p.), bola sťažnosť ako zákonom vylúčená odmietnutá.

Čís. 5823.

Hajní lesní správy, zakročujúci proti osobám lovícím ondatry strelnou zbraní nebo jiným způsobem loveckým, požívají ochrany podle §§ 68 a 81 tr. zák., zjišťují-li, zda tyto osoby mají svolení držitele honitby k lovu ondatr (§ 58, odst. 3. slezského honebního zákona čís. 42/1903 z. z.), a chtějí-li osobám nemajícím takového spojení odníti síť a zjistiť jejich totožnost (§ 3 zákona čís. 84/1872 ř. z.).

(Rozh. ze dne 12. února 1937, Zm II 89/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A., B. a C. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatku čís. 5, správně čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá stížnost, že nalézací soud posoudil nesprávně věc po stránce právní, opominuv zjistiť, zda úkon hajných M. a N. proti obžalovaným spadl do okruhu jejich úřední působnosti, což stížnost popírá, poukazujíc na nevyvrácenou obhajobu obžalovaných, že šli chytat ondatry, a že proto hajní, o nichž nebylo zjištěno, že byli pověřeni též ochranou rybolovu, nebyli oprávněni proti obžalovaným zakročiti. Námitka tato neobstojí, posuzuje-li se skutkový děj rozsudkem zjištěný se sřetelem k zákonným ustanovením, která tu přicházejí v úvahu.

Rozsudek zjišťuje a stížnost zjištění toto nebere v odpor, že M. a N. jsou přísežnými hajnými státní lesní správy v S., že dne 16. března 1935 konali služební pochůzku honebním revírem této lesní správy a že při této příležitosti, zastihnuvše obžalované, jdoucí podle jejich vlastního údaje lovit ondatry, proti nim zakročili, chtějíce jim odňati síť a zjistiť jejich jména. O ondatře (kryse pižmové, bobříku pižmovém) platí pro území dřívějšího Slezska, kde byl trestný čin spáchán, nařízení zemského pre-